

זמני החג

אוסף: אלעד וב"ב

הדלקת הנרות: 16:56

מוצאי שבת: 18:01

רבינו תם: 18:36

זמני החג

אוסף: ירושלים

הדלקת הנרות: 17:00

מוצאי שבת: 18:00

רבינו תם: 18:38

מוסף ב-7000 עותקים בכל הארץ

חג הסוכות - גליון מס' 184

שנה ו' - עלון דו שבועי | העלון טעון גניזה | אין לקרוא בשעת התפילה! | טל' המערכת: 03-9094245

הזוהר הקד), נתן הסבר נפלא לפסוק זה, באומרו, **דיש כאן רמז וציווי על האדם, וכך הסביר: "עץ" - הוא הצדיק, כמו שהורה משה רבנו ע"ה (במדבר יג, כ וברשי"י) למרגלים לראות היש בה עץ" - האם יש שם צדיק שמגונן על דורו כסיכור העץ. "פרי עץ" - מה הם פירות העץ? "תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים" (רש"י בראשית ו, ט), "הדר" - דרשו חז"ל: "פרי עץ שדר באילנו משנה לשנה". שכן האתרוג, לא כשאר פירות, גדל לאיטו במשך שנה שלימה ויותר. והנה, לא מכבר עברו עלינו הימים הנוראים. אמרנו סליחות, תקענו בשופר, צמנו ביום כיפור, נטהרנו לפני ה', פתחנו דף חדש. עתה, "ועמך כולם צדיקים" - לא ערבה ואף לא הדס ולולב, כולנו "אתרוגים", הדר שבהדר!... והשמיענו הכתוב בדרך רמז: "ולקחתם לכם פרי עץ הדר" - הרוצה אתה לקחת את עצמך ולדעת באמת ובתמים האם מעשיך הטובים "תולדותיהם של צדיקים" הם, האומנם הפכת להיות אתרוג מובחר? מצטערים, לא תוכל לדעת זאת, שכן איש אינו יכול לדעת זאת. כי תלוי הדבר ב"הדר" - האם הפרי ידור באילנו משנה לשנה!**

האם ההחלטות של ראש השנה ויום הכיפורים, החרטה והקבלה, יחזיקו מעמד עד לשנה הבאה, ולא יתפוגגו תוך זמן קצר!...

הסוכה - "צילא דמהימנותא"

'הרגש' נפלא במהותה של הסוכה, אמר הגה"צ ר' נתן מאיר ווכטפויגל זצ"ל, מנהל רוחני דיישבת ליקוד: ידוע המעשה המובא בגמרא בבבא מציעא (דף פה:). ההוא עגלא דהוה קא ממטו ליה לשחיטה (היה עגל שהוביליהו לשחיטה), אזל תליא ליה לרשיה בכנפי דרבי וקא בכי (ברח העגל והתנבא תחת כנפי רבי ובכה), אמר ליה (רבי לעגל: ט), זיל (ך ומסור עצמך לשחיטה), לכך נוצרת! אמרי (בבית דין של מעלה): הואיל ולא קא מרחם - ליתו עליה (יבואו על רבי) יסורין!.

לכאורה, תמה המשגיה, מה היתה הטענה על רבי? הרי קיימא לן (בבבא מציעא דף ז:): "סוף בהמה לשחיטה", וכי כל השוחט בהמה דינו ייסורים? אלא, יישב, אמנם כל בהמה לשחיטה ואין טענה על מי שנוטל בהמה לשחיטה, ובכל זאת, אם העגל בורח ובא בצל כנפיו ומבקש רחמים שתציל אותו - מידת הרחמים מחייבת שתשמור אותו בצילך ולא תשליך אותו מפניך! זהו - אמר המשגיה - ענין הסוכה, שאמרו חז"ל שהיא 'צילא דמהימנותא', ועניניה הוא החיטוי בצל ה'. אדם הזוכה לחסות בצילו יתברך - זוכה לרחמים מיוחדים, אף אם על פי הדין אינו ראוי להם. ואמנם, בסוכות אנו חוסים בצילו של הקב"ה ומבקשים רחמים, וגם אם חלילה נגזר עלינו משהו - מכל מקום מידת הרחמים מחייבת שלא לזרוק מי שבא לתוך רשותך, כי אתה ה' מחסי!

(כמוצא שלל רב - סוכה)

שימונת בית השואבה

המשנה במסכת סוכה (דף נא.) אומרת: "מי שלא ראה שמחת בית השואבה, לא ראה שמחה מימיו. במוצאי יום טוב הראשון של חג ירדו לעזרת נשים ומתקנים שם תיקון גדול".

מסופר, כי פעם בעת השתתף הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא ז"ע בחתונה - מרוב ההמון היתה המהומה רבה והנשים נדחקו לחדר בה התקיימה השמחה. פנה הרבי בשאלה אל הנוכחים: מדוע מנסים תמיד הנשים לדחוק עצמן בעת שירה וזמרה?

נענה חתנו הרה"ק רבי פנחס מאוסטיאל ז"ע ואמר: הנה אומרים בשם גדולים על מה דאיתא בגמ' (קידושין לד.) לגבי חיוב נשים במזוזה משום דכתיב במזוזה (דברים יא. נא) למען ירבו ימיכם. אומרת הגמרא: וגברא בעי חיי, נשי לא בעי חיי? לישון בתמימה. אבל אם לא יאמרו דברי הגמ' "נשי לא בעי חיי", בניגון של תימה, היה משתמע כאילו ח"ו נשי לא בעי חיי. נמצא דכל חיות השנים הוא מהניגון של בתמימה שבדברי הגמ'! וכי נשי לא בעי חיי? ולכן - סיים ואמר: דוחקות הן עצמן בכל מקום ששומעות ניגון ושירה כי כל חיותם הוא משם... כששמע הרבי זאת הפטיר ואמר: מהיכי תיתי! אין זה עיקר הטעם. אלא הטעם הוא משום דאיתא במסכת סוכה (נא.) שבעת שמחת בית השואבה תיקונו גדול שתהיינה הנשים למעלה והאנשים למטה כדי שלא יתערבו. יוצא לפי זה שהנשים קרובות היו ללויים המשוררים יותר מישראל, משום שהלויים עמדו בט"ו מעלות שבו עזרת נשים לעזרת ישראל במעלה עשירית והנשים עמדו בגזוזטרה במקום גבוה, ולכן שפעה עליהן קדושת שיר הלויים. ולכן בכל מקום שיש שירה וזמרה נדחקות הן כי אז שבה ומושפעת עליהן קדושת השיר שהלויים היו אומרים בבית המקדש... ולכן צריכים רק לעשות תיקון גדול כמו במקדש והפרדה מוחלטת, אך לא ללכת עם ראש בקיר!...

(חלק מהחידושים באדיבות הרב יוסף ברגר הי"ו)

"בְּחִמְיֹתָהּ עֲשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הָיָה חֹג הַסְּפֹת שְׁבַע יָמִים לָהּ" (ויקרא, אמור, כג, לד).

המתבונן בפסוקים ישים את ליבו לשינוי הדורש הסוכה: בעוד שבפסוק שלפנינו, המצווה על חג הסוכות, נוקט הכתוב בהגדרה "לחודש השביעי הזה", וכך גם לגבי יום הכיפורים (פסוק כז: "אך בעשור לחודש השביעי הזה") - הרי לגבי מצוות לולב (פסוק לט: "אך בחמישה עשר יום לחודש השביעי באספכם" וכו') נוקט הפסוק רק בלשון "לחודש השביעי" ולא "לחודש השביעי הזה" - מדוע?

עמד על כך הגה"ק בעל ה"עונג יום טוב" ז"ע, שאף יישב את הדברים בניאור נפלא: הדנה ידוע מה שאמרו חז"ל (ראש השנה כט:): "יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת - במקדש היו תוקעין, אבל לא במדינה", והתבאר בגמרא שזהו משום הגזירה שמא יעבירו ארבע אמות ברשות הרבים, ועל כן בראש השנה שחל להיות בשבת אין תוקעין בשופר. ושם בסוגיית הגמרא התבאר שזהו טעם שינוי הלשון בין שני הפסוקים: "זכרון תרועה" שנאמר בפרשת אמור (ויקרא כג, כד) ויום תרועה" (במדבר כט, א), והיינו ש"יום תרועה" הוא כאשר חל ראש השנה בחול, שאז תוקעים בשופר בפועל, ואילו "זכרון תרועה" מתייחס לשנים שבהן חל ראש השנה בשבת, שאז אין תוקעים בשופר בפועל, אלא רק זוכרים את השופר באמירת הפסוקים.

מעתה, אמר בעל ה"עונג יום טוב", הלא כאן בפרשתנו (פרשת אמור) נאמר "זכרון תרועה", ומכאן שמדובר שחל ראש השנה בשבת ואז אין תוקעים בו בשופר מגזירת "שמא יעבירונו". והרי אם חל ראש השנה בשבת - יחול גם סוכות של אותה שנה בשבת. יום הכיפורים, לעומת זאת, יחול באותה שנה ביום שני - יום חול.

כמה נפלא, אם כן, הדיוק בלשון הפסוקים: יום הכיפורים יחול ביום חול, ועל כן כל דיניו ינהגו כרגיל, ועל כן נאמר בו "הזה". גם לגבי דיני סוכה אין כל שינוי יום שחל יום טוב ראשון של סוכות בשבת, ועל כן גם בפסוק העוסק במצוות סוכה נאמר "הזה". רק לגבי מצות לולב נמנע הכתוב מלהוסיף "לחודש השביעי הזה" - שהרי בחודש השביעי, כלומר באותה שנה, אין נטילת לולב ביום הראשון, שהרי אף בלולב גזרו חז"ל, שמא יעבירונו" כאשר חל יום ראשון של סוכות בשבת. ציווי התורה, אם כן, מתייחס רק לשנים אחרות, שבהן יחול יום ראשון של סוכות ביום חול, ולא "לחודש השביעי הזה", שחל בשבת... **ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא - הפלא ופלא!...**

"וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר" (ויקרא, כג, מ).

מובא במדרש תנחומא: "ולקחתם לכם ביום הראשון - וכי יום ראשון הוא, והלא יום ט"ו הוא, אלא ראשון לחשבון עונות".

רבים תמהו: מה ההסבר במדרש זה, שראשון הכוונה - לחשבון עונות? **הסברים רבים נאמרו לכך. אחד מהם הוא פירושו הנפלא של הרה"ק בעל התפארת שלמה מרדומט ז"ע, שאמר:** דבשעה שהשטן בא בימים הנוראים ומביא את הצרורות הכבדים ומתחיל מפרט את החטאים שחטא כל יהודי במשך כל ימות השנה, מתייצבים מליצי היושר וטוענים, שכל אותם החטאים לא חטאו ישראל אלא בשוגג, ועל כן ראוי למחול להם, שכן לא הם, אלא הוא, השטן והיצר הרע, הוא שפיתה אותם בשקרם ודברי תרמית שונים להאמין כי העבירות הללו אינן עבירות כלל, והם האמינו לו ונתפתו לשקריו...

משיב על כך השטן: מפני מה נניחם לרמות אותם דווקא בשעה שמסיתים אותם לרעה? האם בעסקי ממון שלהם הם גם תמימים כאלה מואמינים לכל אחד על דברתו? אם ידרוש אחד מהם מחברו, שיתן לו בעד חפץ ששווי עשר פרוטות כפלים מזה, וכי יתן לו... ובתורת פשרה בין שתי הטענות הללו מחלטים, שימתינו כמה ימים ויערכו ניסיון בשביל לקבוע, הם היהודים הם קלי אמונה רק בשעה שהם באים לקנות את עבירותיו של יצר הרע, או קלות אמונתם זאת מתגלה גם בעניינים אחרים...

והנה, בשעה שיהודים יוצאים לארץ כיפור לקנות את ארבעת המינים, והם משלמים בעדם מחירים ממולחים וביום הראשון של סוכות הם באים לבתי הכנסת ואתרוגיהם עם לולביהם בידיהם, מראים לשטן, כי גם בדיני ממונות מניחים היהודים שירמו אותם, והא ראייה, האתרוגים והלולבים הללו, ששילמו בעדם מחירים גבוהים כל כך, אם כי המצרכים האלה יש להם ערך מועט ביותר, וגוי לא היה נותן בעד ארבע מינים אלה אפילו עשר פרוטות... ואם כן, הרי שוב אפשרות להאמין, כי גם בעבירות הניחו לו ליצר הרע לרמות אותם וקיבלו אותן כסחורה טובה... לאחר ההוכחה המשכנעת הזאת, שאין לו לשטן מה לטעון כנגדה, כל הצרורות הקדומים של עבירות נמחקים ומתבטלים - ו"ראשון לחשבון עונות", מן היום הזה מתחיל חשבון חדש, רישום חדש...

"וּלְקַחְתֶּם לָכֶם... פְּרִי עֵץ הָדָר" (ויקרא, כג, מ).

המקובל הגאון הצדיק רבי דניאל פריש זצ"ל, בעל ה"סולם" (פירוש על ספר

הכתובת למשלוח הסעודה, ענה המזמין שאשתו היא זו שביקשה ויש לדבר איתה. האישה אף היא התחמקה ואמרה שבעלה הוא זה שהזמין ואין לה קשר לסעודה. בעל הקיטרינג הבין שלפניו מקרה של "שלום-בית", ורווחים לא יהיו לו מההזמנה - שבוטלה. בידו נותרו 160 מנות שאין בהם כל חפץ. שמע ראש הישיבה את סיפורו וקרא: "אל לך להצטער, מצווה גדולה תרוויח בגין אותן 160 מנות. אין כאן "בל תשחית", אלא צדקה למשפחה עניה שלא יכולה לערוך לבן השלש עשרה סעודת בר מצווה. תוכל תרום להם את סעודת השבת, ותהיה זו מצווה וזכות עצומה!"

שמח בעל הקיטרינג, והוסיף מכספו שרות הובלות של מנות הסעודה, והמשפחה העניה זכתה לסעודות שבת מפוארות והגיגות שכמותן לא טעמו שנים!

באחד מימי אותו שבוע, נערכה שמחת הכנסת ספר תורה שבה נכה ראש הישיבה, ר' חיים. במעמד, הוא סיפר את הסיפור המרגש שלעיל על נדיבת ליבו של בעל הקיטרינג ועל ההשגחה הפרטית המופלאה. בסיום הדרשה, ניגש אליו יהודי בשם ר' אלעזר ושאל: "כבוד הרב, האם באמת יש בימינו אנשים שאינם יכולים לערוך שמחת בר מצווה לבנם? קשה לי להאמין!" ענה הרב: "אכן כן! אין ביכולתם לערוך סעודה, ואפילו המינמלית ביותר!" נכמרו רחמיו של אלעזר, הוא הוציא המחאה, חתם עליה, ואמר: "אתן לך, כבוד הרב, צ'ק פתוח. תדאג שליילד הזה תהיה סעודת בר-מצווה מפוארת! כל ההוצאות על חשבוננו!" "ואהבת לרעך כמוך" - מי כעמך ישראל, כואב בכאבו של הזולת, שמח בשמחתו וחש את צערו בעומוק שכזה?

בר המצווה תהיה שבת חגיגית. היא הזמינה את אחיי השוואים, וניסתה להשיג את צורכי השבת. מחר בבוקר נערכת באופקים חלוקת מזון, ומשם, כך אנו מקוים, יהיה אוכל לשבת. על כן, לא אוכל להתעכב, אלא עלי לנסוע הביתה כעת". האזין ראש הישיבה בריכוז לדבריו, ומתוך השתתפות אמר: "אכן, אין לדעת מה קודם. עשה כטוב בעיניך". הם המתינו עוד דקות ספורות, ולא אתה כל נפש חיה באופק. לאחר כרבע שעה הגיע לפתע אהרון. שאל אותו ראש הישיבה: "מדוע חזרת?" ענה אהרון: "התקשיתי להחליט, הלכתי שבע דקות עד התחנה ושקלתי מה עלי לעשות. לא ידעתי מה רוצה ממני בורא עולם. האם עלי לשמוע לאימי ולנסוע הביתה, או להצטרף לתפילה על אב לעשרה ילדים שחייו עומדים לו מנגד? לבסוף החלטתי לשוב על עקבותי, ואני תפילה שהינה זו החלטה נכונה".

יצא הרכב לדרכו ומנין בתוכו. הם הגיעו לכותל המערבי והעתירו בעד האב החולה. הם סיימו את כל ספר התהלים, זעקו "ג מידות של רחמים, ובמשך שעות התחננו על חייו של האב. כאשר עזבו את הכותל, היתה השעה מאוחרת מאד. הבחורים, שהיו רעבים ומותשים, ביקשו מראש הישיבה דבר מה להשיב את נפשם, והוא השיב: "לא הרחק מכאן מתגורר אביו של אחד הבחורים בישיבה שברשותו קיטרינג גדול ומפורסם. אולי יוכל לארח אותנו על שולחנו". התקשר הרב לבעל הקיטרינג, וזה הסכים להזמין בשמחה. הם הגיעו לביתו, סעדו את ליבם, וראש הישיבה הודה לו מעומק הלב על נדיבותו וטוב ליבו. השיב בעל הקיטרינג: "כן, בגלל טוב ליבי, אני מפסיד". שאל הרב לפשר דבריו, ובעל הקיטרינג סיפר שהיום הזמנה אצלו סעודת מלכים בעלת תפריט עשיר לשמחת שבע ברכות, וכאשר ביקש לדעת את

אל ר' חיים, ראש הישיבה באחת הישיבות החשובות בבני ברק, פנה בחור חמד, תלמיד הישיבה ובקש לדבר איתו ביחידות. הרב הכניס אותו לחדרו והבחור פרץ מיד בכי קורע לב ובמשך דקות אחדות התקשה להוציא מילה מפיו. ר' חיים הביט בו באהדה, הניח יד על כתפו, והמתין שיירגע. אחרי כבי מתמשך סיפר הבחור בכאב עצום: "בגופו של אבי היקר שיחיה לאורך ימים ושנים, מקוננת המחלה הנוראה. עשרה ילדים בביתנו, והמשפחה, ראש המשפחה, בסכנת חיים! אני כחרס הנשבר, ליבי מנופץ לרסיסים, איני יודע אנה אני בא!"

ראש הישיבה חיבק את כתפו בחום, ניחמו בדברי חיזוק, והוסיף: "השבת היא שבת חופשית. נאסוף לבילי שיש עשרה בחורים, ניסע לכותל המערבי, נשפוך שיה, והשם ישמע תפילותינו וישלח לאביך רפואה שלימה!" ואכן, כך היה. לבילי שיש הזמין רכב גדול, ראש הישיבה ובנו של האב החולה ניסו לאסוף בחורים. הצליחו לכנס שבעה בחורים, חסר רק העשירי למניין. המתינו דקות ספורות ולפתע הופיע אהרון, בחור בעל מידות ואישיות שופעת טוב. התנהגותו של אהרון היתה תמונה ביותר: הוא סרב בתוקף להצטרף למניין. קרא לו ראש הישיבה הצידה ושאל לפשר סירובו. סיפר אהרון: "אינני יכול להצטרף. אני בדרך הביתה, לאופקים, אימי מחכה לי בקוצר רוח. ביום ראשון הקרוב יחגוג אחי יום הולדת של שלוש עשרה שנים, והורי אינם יכולים לערוך סעודת בר-מצווה, ולו המינימלית ביותר. כבר שנתיים שאבא שלי נפלט ממעגל העבודה, אימי עקרת בית, יש לי אחד עשר אחים, ובביתנו רעבים ללחם. אנו נאלצים לפשוט יד. ועל סעודת בר-מצווה אין מה לדבר. אימי ברצונה הטוב לשמח את אחי, החליטה שלפחות השבת שלפני

האם מותר להוציא את השולחן מהסוכה מחוסר מקום?

קדש, שכתב ליישב דברי המשנה ברורה, דמייני שאין הסוכה ראויה לישן בפישוט ידיו ורגליו מחמת שהסוכה צרה מאוד, ובכל זאת הוא חייב לישן בסוכה ולא חשיב מצטער, אולם בתנאי שיהא שולחנו שם בשעת השינה, שאל"כ הרי אין סוכה זו ראויה לקיים בה גם מצות אכילה, ואע"פ שבשעת אכילה יכול להכניס השולחן, מ"מ חשיב מצטער, שכל פעם שהוא זקוק לשינה יטרח להוציא את שלחנו, ובשעת האכילה יטרח להכניסו וכו'. ע"ש. ובמחכ"ת ירד להציל ולא הציל, שכל הדברים האלה הם ללא יסוד וללא שרש וענף, וגם מ"ש המשנ"ב שמא ימשך אחר שולחנו אין לו הבנה כלל. ואף שבשו"ת שרגא המאיר ח"ה (סי' ג' אות ב') דרך גכ בזה ליישב דברי המשנה ברורה, נ"ל שאין לחוש לזה כלל. וכ"כ יידינו הרה"ג רבי שריה דבליצקי בספר זה השולחן ח"ג (עמוד סג). והגר"י קלופט בספר דעת יואל (מד סג) כתב לפרש דברי המשנ"ב, ע"פ מקורו בפמ"ג, דמייירי בסוכה קטנה שבעת השינה גרליו מוטלות חוץ לסוכה, וצריך להגיה במשנ"ב, וכצ"ל: ואף שצריך להיות שולחנו בסוכה, והיינו בשעת אכילה, וגזרו שלא ימשך אחר שלחנו, וא"כ היה מקום להקפיד ג"כ כשרגליו חוץ לסוכה, קמ"ל שיוצא י"ח בסוכה זו, שלא גזרו על כיוצא בזה. ע"ש. ואע"פ שראיתי כתוב שהמשנה ברורה נהג בעצמו להשאיר השולחן בסוכה בעת השינה וכששאלוהו על כך, ענה שכדאי לנהוג כן, מכל מקום אין זה אלא מתורת חסידות. ואינו מעיקר ההלכה. וזה ברור. וכן המנהג. פוק חזי מאי עמא דבר. ולכן, אם אין הסוכה רחבת ידיים לישון שם, יכולים לפנות את השולחן מחוץ לסוכה, כדי לישן במקומו. (חזון עובדיה, סוכות, עמ' קצח)

הלכה לחם

המשנה ברורה (סי' תרמ"ק ד) כתב, שאם הסוכה קטנה, ובהכרח שבשעת שינה הוא נושט ורגליו חוץ לסוכה, עם כל זה לא נחשב מצטער לפוטרו מן הסוכה, "אך צריך להזהר שיהיה השולחן ג"כ בתוך הסוכה", שאם לא כן חיישין שמא ימשך אחר שלחנו, ע"ש. ולכאורה דבריו מתמיהים, שבדאי שבשעת שינה לא שייך לומר שמא ימשך אחר שלחנו. ואין כל הגיון להצריך שיהיה השולחן בסוכה בעת השינה. וכ"כ המגן אברהם (סק"ט) השינה. וכ"כ המגן אברהם (סק"ט), שבעת השינה בסוכה שיש בה שבעה טפחים, "מסלק השולחן חוץ לסוכה", ושוב באלכסון של הסוכה, וכל אמתא בריבועא, אמתא ותרי חומשי בלכסונא, הרי "ד חומשין, שהם ג' טפחים פחות חומש, ובצירוף ז' הטפחים, הם ט' טפחים וד' חומשין, ורגליו חוץ לסוכה. [וכן הוא בספר לקט יושר עמוד קמה]. וע' במחצית השקל שם. ע"ש. וצריך לדחוק בכוננת דברי המשנה ברורה דקאי אכילה, וכדמשמע ממקור דבריו בפמ"ג. וכן כתב בשו"ת ציץ אליעזר חלק ח (סי' כג), ודחה דברי חכם אחד שנמשך אחר פשוטו המשנה ברורה השולחן בסוכה גם בעת השינה, וכתב, שטעה טעות גדול לומר כן, כי הדבר ברור דלגבי שינה בסוכה אין להקפיד כלל על השולחן שיהיה בסוכה, ומעולה לא עלתה על דעת המשנ"ב לומר כן בשעת השינה אלא קאי אכילה וכו'. ע"ש. ומ"ש בספר פרדס רש"י (סי' ט), דפירשו רבנן דמדכת"ב תשבו כעין תדורו, אין אדם רשאי לדור בסוכה אלא אם כן שולחנו ומטו מונחים שם. ע"כ. ר"ל השולחן בעת האוכל, והמטה בעת השינה. אמנם ראיתי בספר מקראי קודש (עמוד קנה) בהגהת הררי

העלון מוקדש להצלחת שלום אפל ורפי בן טינו מגנזי הי"ו וכל משפ', אילה בת פורן שושנה וכל משפ', שמעון בן דבורה שירה ושירן תהילה בת שרה אורלי הי"ו, עמוס בן מזל הי"ו, פנחס ואיתמר (תומר) הי"ו בני אביגיל תחי', יצחק בן לבנה הי"ו ולימור בת מרים תחי', מיקי (מיכאל) אפל הי"ו בן שמעה, ישי בן אורנה וישי בן אילה הי"ו, ישי ארז הי"ו וכל משפ'. לרפואת סעידה בת סאלם תחי', מיכל בת אסתר תחי'. לע"ב מוסא בן יחיא אהרון בן יחיא אהרן ז"ל, מאיר אהרון ז"ל בן עישה הי"ו, יעל בת ברקה ע"ה, עדיה ע"ה בת סיון תחי'.

נותן לקבל את העלון במייל ramilr@ccc.net.il
 הערות הארות, תרומות ובקשות להפצת העלון יתקבלו בברכה בשל: 03-9094245
 שם הזוכה לפרשת נצבים:
 אוסיו אהרונב בני ברק

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

המכון לסת"ם
 עבודת הקודש
 מכירת ס"ת, תפילין,
 מזוזות וכל צרכי הסת"ם.
 פנל: 054-8484945 רפאל ש.

AP
 HAIR DESIGNER
 מעצב השיער - אסי פרץ
 בתיאום מראש: 92 53 052-626

ד"ר שנה
 התקליטן רפאל חכמן
 פנל: 052-2567240

מוצרי צריכה לבית
 כלי בית, חד פעמי,
 מוצרי נקיון, פלסטיקה ועוד.
 5% הנחה לחתנים וכלות
 רבי עקיבא 15 אלעד
 טל: 03-7444731

הוראה מתקנת
 לתלמידי יסודי
 ע"י מורה מוסמכת
 בשיטה חדשנית!
 הצלחה מובטחת!
 050-4142477
 באלעד

מקצוענות ואיכות ללא תחרות!!!
 אצילנו אמנות מעל לכל!!!
 משרד: 03-9747444
 אתר: WWW.HDBKBL.COM

הדקל
 עבודות גמר ושיפוץ
 050-6379544

שוליק קרויזר
 המרת מט"ח וצ'קים
 סניף ר' יהודה הנשיא 33
 סניף נחלת יצחק
 נייד 050-6379544

VESTRY
 אופנה
 לגברים ונוער
 חוני המעגל 26, אלעד.
 טל 03-7160640

מרכז השעונים
 מכירה ותיקון
 כל סוגי השעונים במקום.
 מ. נחלת יצחק (בחינה)
 טל: 03-9363892

דפיסק: אדרת: 052-7657995 הדפסת: שכפולת: 03-9094945